

for at gennemføre gunstigere refusionsbestemmelser i visse situationer, hvor eksperimenter og nye ideer afprøves.

Videre må vi pege på, at forslaget indebærer, at der ikke ydes refusion til dækning af udgifterne i forbindelse med etableringen af rådgivning. I betragtning af rådgivningens centrale betydning og i betragtning af at rådgivningen, selv om den etableres som et selvstændigt system, vil blive en nødvendig forudsætning for en effektiv betjening af borgerne, må det anses for absolut nødvendigt, at der under en eller anden form ydes kommunen delvis refusion af udgifterne.

For så vidt angår forslagets afsnit om institutioner vil vi gerne gøre følgende bemærkninger. Vi er naturligvis klar over, at der for de fleste institutionstypers vedkommende er tale om en mangelsituation, og vi er ligeledes klar over, at driftsudgifterne, også ved private institutioner, i det store og hele dækkes af offentlige midler, hvorfor det vel ikke kan anses for urimeligt, at det offentlige sikrer sig størst mulig indflydelse ved institutionens udnyttelse.

Landets opbygning med institutioner er imidlertid indtil i dag sket såvel ved initiativer fra offentlige myndigheder som fra private.

Efter vort skøn vil en del af incitamentet

for en privat indsats på dette område falde bort, såfremt initiativtagerens indflydelse på institutionen beskæres for kraftigt, og vi må derfor advare herimod. Gennemfører man alligevel de i forslaget skitserede bestemmelser, må vi forudsætte, at de offentlige myndigheder vil leve op til det ansvar for institutionsudbygning, som lovforslaget pålægger dem.

Ifølge forslaget tænker man sig bistandsloven sat i kraft 1. april 1974, og man har allerede nedsat planlægningsgrupper landet over for tilrettelæggelse af overgangen til det enstrengede system og den heraf følgende omfordeling af opgaverne.

For os at se mangler der imidlertid en væsentlig forudsætning for at skabe et funktionsdueligt system, nemlig personale. Ikke alene betyder den restriktive økonomiske politik væsentlige begrænsninger i henseende til personaleudvidelser, men hvad der er værre, der råder en udtalt mangel på tilstrækkeligt uddannet personale, en mangel som ikke vil kunne afhjælpes i løbet af et år.

Det er derfor med stor interesse og sympati, at vi har noteret os forlydendet om, at bistandsloven skal udsættes i hvert fald et år, og vi håber meget, at folketingets socialudvalg alene af saglige grunde kan gå ind for denne udsættelse.

Med venlig hilsen

Frederik Knudsen.

Viggo Mathiasen.

Svend Jensen.

Til folketingets socialudvalg.